

Huth Gergely: Csurka és Szájer

2024 december 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha a mércéink rendben vannak, a „globalista metszet” sosem gy?rhet le bennünket!

Két merész eseményt szervezett a múlt hétre Schmidt Mária történészprofesszor csapata: hétf?n Lévai Anikó (itt els?sorban jogász, Bibó-szakkollégista és rendszerváltó személyiség) részvételével, pódiumbeszélgetés és

könyvbemutató révén megtörtént Szájer József régóta esedékes közéleti rehabilitációja. Két napra rá pedig nagyszabású Csurka-konferenciát tartottak, az író-politikus születésének lazán értelmezett 90. évfordulóján. Mindkét ankét magas színvonalat képviselt.

Pedig Schmidt Mária b?ven megengedhetné magának, hogy biztosra megy, ám ? újra és újra meglepi a közönséget az általa vezetett m?helyek szellemi bátorságával. Itt kell megjegyezni, hogy beérett a vetés, hiszen a nagy öregek mellett feln?tt és hangjára talált egy új, gondolkodó jobboldali nemzedék, amelyet olyan, els? osztályú magyar emberek képviselnek, mint Békés Márton történész, a XXI. Század Intézet igazgatója vagy Balogh Gábor, a Terror Háza vezet? történésze, illetve Soltész Márton irodalomtörténész, a Kertész Imre Intézet igazgatója és Fekete Rajmund, a Kommunizmuskutató Intézet vezet?je.

Persze adódik a kérdés, hogy szabad-e Csurkát és Szájert egy lapra tenni? Lehet, maguk az érintettek sem helyeselnék ezt.

Csak hogy a rendszerváltoztatás óta eltelt három és fél évtized világosan megmutatta a valódi választóvonalakat, és nem lehet kérdés, hogy legalább két fronton közös nevez?re hozható a magyar közélet két jeles figurája: ez pedig a hazaszeretet és a kérlelhetetlen antikommunizmus.

Hála a fent is méltatott történészeknek, ma már kijelenthet?, hogy Csurka István rendszerváltás el?tti pályafutása mentes a kollaborációtól: a '56-os f?iskolai nemzet?r megjárta a kistarcsai internálótábor poklát, és bár – a lelki és fizikai terror hatására – aláírt az állambiztonságiaknak, de a jelentéstételt mindvégig elszabotálta. Komikus, hogy a Néhány gondolat a rendszerváltás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán címmel 1992 augusztusában megjelent, hatalmas indulatokat kiváltó, ám annál lényeglátóbb dolgozata óta rá épít hányó liberális értelmiség a hetvenes-nyolcvanas években Csurkát még mint ellenzéki ikont rajongta körül. Volt is okuk rá, hiszen az író a konszolidálódó, legitimációját keres? Kádár-diktatúra ádáz és hangos ellenfele maradt, többször ítélték szilenciumra, vegzálták és megfigyelték. Odatette a névjegyét a Bibó István temetésén egymásra találó ellenzéki értelmiség els? nagy közös akciója során is: Bibó-felejtés címmel ? írta a legérdekesebb esszét a szamizdatként megjelen? emlékkönyvbe. 1980-ban (amikor még letöltend? börtönbüntetést osztogatott a hatalom a március 15-én, a Pet?fi szobránál összegy?l? fiataloknak) Csurka így írt a börtönevei után raktárosként, irodistaként sínyl?d? Bibó tragikus sorsáról:

„Még kimondani is borzalmas: azért nem nyúlt kéz felé magányába, azért nem igyekeztek eszméit az újabb nemzedékekkel megismertetni, mert ízig-vérig demokrata volt? Azért, mert minden sorával az igaz, demokratikus, felvilágosult megegyezést hirdette? Ez a kiegyez?, a saját világszerte csodált konszolidációját frivolán mutogató társadalom, ez a csupa kiegyezés világ éppen arról feledkezik meg, akinek a magyar kiegyezésekr?, a jó megegyezések természetér?, az általa, vele megteremthet? demokráciáról a legtöbb és leghitelesebb mondanivalója volt?”

Csurka aztán nem is lett a kiegyezés embere. Politikai pályára lépve nem bírta megemészteni a pártját, az MDF-et elárasztó sunyi megalkuvók jelenlétét, a múlt betüremked? figuráit és a balliberális uszítást, azaz az árendszerelvtó kádergyerekek hörgését. Talán ez a magyarázat Csurka sajátos antiszemizmusára és politikai baklövéseire is. El?bbir?l hallottam azt a komikus bölcsességet, hogy az egy csapásra kiiktatható, ha az inkriminált jel? helyére a „liberalist” helyettesítjük be, de ez maradjon csak poén.

Mindenesetre Csurkától nem lehet elvenni írói zsenialitását, a rendszerváltó ellenzékben betöltött szerepét, Monort és Lakitelket, sem pedig a haláláig tanúsított váteszi el?relátását és nemzeti kiállását. Sokan úgy tekintenek rá, hogy ? volt a patrióta gondolat megalapozója.

Bár Csurka jussa a Bibó-kötet után a fokozatos elhallgattatás lett, a szabadság szelleme már kiszabadult a palackból. Amikor a jogászhallgatók szakkollégiuma 1985-ben felvette Bibó nevét, egész biztos, hogy a lánglelk? ellenzéki fiatalok kézr?l kézre adták a híres szamizdatot. Szájer József ott és akkor bontotta ki szárnyait. Hogy aztán a politizáló kollégisták, majd az alakuló Fidesz egyik szellemi vezet?je, ideológusa legyen.

Persze a közéleti eunuchoknak a név még sokáig csak a brüsszeli orgián megd?l? botrányh?st fogja jelenteni, pedig nem véletlen, hogy e magánéleti gyengeséget a nemzeti tábor igen hamar megbocsátotta: egyfel?l mert Szájer bocsánatkérése és visszavonulása valóban ?szinte volt, másfel?l mert az ? életm?ve a mai Magyarország egyik alapkövénévé vált, így személye sem nélkülözhet? a nemzeti oldalon.

Szájer József könyvének négy éve kellett volna megjelennie, készen is volt már akkor, aztán mostanáig, az

önkéntes számvetés leteltéig a fiókban lapult. Frontvonalban, ez áll a kötetben, jelezve az interjúalany végtelen szerénységét, pedig sokkal hangzatosabb címet is kaphatott volna: A nemzeti szuverenizmus újrateremtése, vagy valami ilyesmit. Hiszen az, hogy Szájer József szövegezte és szerkesztette egybe Magyarország alaptörvényét, a legkevésbé sem a véletlen műve. Az új alkotmányban teljesebb ki az az ezeréves alapokon nyugvó, büszke magyar identitást sugárzó, mégis pragmatikus és az egész nemzetet egyesítő gondolat, amelyet Szájer – derül ki a portrékötetből is – egész életében képviselt. Önmagával és például a Fidesz kilencvenes években elkövetett ballépéseivel (például a Zétényi–Takács-féle igazságtételi törvény fűrésésével) szemben kritikus, de a ma patriotának nevezett eszmét mindvégig valló észjárás remekül jellemzi Szájer Józsefet. Régi vesszőparipám, s történelmi tény is egyben, hogy bár a fiatal fideszesek sokszor liberális szólamokkal jöttek,

az antikommunista, nemzeti eszmét sosem tagadták meg, ezért például nem vettek részt a taxisblokádban vagy a szocialista restaurációnak megágyazó SZDSZ-es chartázásban.

„Amikor a rendszerváltató erőkon belül elvált egymástól a nemzeti és a globális metszet, nekünk is döntenünk kellett. A Fideszt helyes útra vezette az ösztöne, mi nem követtük az SZDSZ-t” – emlékszik vissza könyvében Szájer József.

A legfontosabb fegyvertény mégis a nemzeti egység 2010 utáni megteremtése, amivel korábban számos kiváló jobboldali-kereszténydemokrata politikus próbálkozott, de végül is Orbán Viktornak és harcostársainak sikerült megtalálnia a közös nevezőt. Ezt Szájer így írja le: „Nekünk a józan nemzeti többséget kell megteremtíteni, egyesíteni. Így tudjuk meghaladni a rendszerváltoztatás két évtizedének konfliktusait. A magyarokat nemzeti fundamentumon egyesítettük, és ebbe nem fér bele a kiegyezés a globalista érdekeket belülről szolgáló erővel.”

Csurka és Szájer a modern nemzeti gondolkodás két fontos alakja. Csurka kijelölte a vörös vonalakat, amin át senki nem léphet a közéletben, ha magyar és hazafi kíván maradni. Míg Szájer megtanított bennünket hazafiként és szuverenistaként boldogulni. Taktikusan és elhíven.

Aligha véletlen, hogy e két, egészen eltérő habitusú gondolkodót Schmidt Mária egyszerre kínálta fel fogyasztásra.

Csakúgy, mint a reformkorban vagy a két világháború közti pezsgés idején, a XX–XXI. század fordulója is kitermelte a maga magyar iskoláját. Ne féljünk olvasni és tanulni belőle, mert ha a mércéink rendben vannak, a „globalista metszet” sosem győzhet le bennünket!

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

